

KwiBUS

Harry Voss

KWIBUS

KWIBUS

Copyright ©2007: Verlag Bibellesebund Marienheide
SCM R.Brockhaus im SCM-Verlag GmbH & Co. KG, Witten, Duitsland

Voor het eerst in het Duits gepubliceerd als coproductie door:
Bibellesebundes, Marienheide, samen met SCM R.Brockhaus im
SCM-Verlag GmbH & Co. KG, Witten, Duitsland

Oorspronkelijke titel 'Der Schlunz'

Copyright © 2011 Nederlandse uitgave: Gideon

Auteur: Harry Voss

Vertaling: Gerhard Rijksen

Redactie: Loes Rijksen-van den Tol

Omslagontwerp: Georg Design, Münster

Illustraties: Thomas Georg, Münster

Jaar van uitgave: september 2011

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-5999-001-2

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke
wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand
of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen,
zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical,
photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations
in critical reviews or articles, without the prior
written permission of the publisher.

Eén

Eigenlijk had het die zondag waarop alles begon, een hele mooie dag moeten worden. Tenminste, zo had Lukas het zich voorgesteld. Ze zouden met het gezin in het bos gaan picknicken en Lukas zou de hele dag met papa voetballen.

's Ochtends leek het ook echt zo te gaan. Hoewel het nog maar half april was, scheen de zon lekker warm, alsof het midden in de zomer was. Lukas en Neeltje waren in een opperbeste stemming. Ze hadden de hele dag nog bijna geen ruzie gemaakt, en dat terwijl Neeltje ook die ochtend weer veel te lang in bad had gezeten, volgens Lukas. Wie gaat er nou in vredesnaam zo lang in bad? En zo lang hoeft het toch niet te duren om twee van die stugge vlechten te maken, die dan de rest van de dag als antennes de lucht in wijzen? Lukas was 's ochtends altijd zo klaar: kraan aan, een plens water over je gezicht, kraan uit, klaar.

Mama had alles wat je nodig hebt voor een heerlijke picknick in een grote mand gedaan: fruit, broodjes, bekertjes yoghurt, limonade en een heleboel soorten koekjes. En papa had de badmintonspullen en de voetbal achterin de auto gelegd. Gaaf! Papa hield helemaal niet van voetballen. Maar als hij zelf de bal in de auto had gedaan, was het niet zo moeilijk voor Lukas hem over te halen om toch even te voetballen.

Direct na de kerkdienst waren ze op weg gegaan. Van Lukas en Neeltje hadden ze best meteen na het ontbijt mogen vertrekken. Maar dat vonden papa en mama maar niets. 'Op zondag gaan we naar de kerk.' Normaal gesproken vonden Lukas en Neeltje dat prima. Ze hadden het best naar hun zin in de

kerk. Alhoewel je op zondagochtend ook heerlijk televisie kon kijken. Of picknicken, 's ochtends om zeven uur al. Maar daar viel met papa en mama niet over te praten. 'De kerkdienst is ons afspraakje met God,' zei mama altijd, als Lukas en Neeltje op zondagochtend zeurden dat ze liever wilden thuisblijven.

Maar nu zaten ze eindelijk met z'n allen op het grote picknickkleed en genoten ze heerlijk van de zon en de koekjes. Het veld waarop ze zaten, lag op een helling, en ze zaten zo op het kleed alsof ze in de bioscoop zaten. Achter een grote hobbel in de wei konden ze nog net in de verte de laatste huizen van Nederkerke zien liggen. Hier op de helling, in het weiland, waren ze heel ver verwijderd van de stad. Tot vandaag waren ze eigenlijk nog nooit aan deze kant van hun woonplaats geweest. Het was er heerlijk stil. Je kon het gras horen ruisen.

Lukas draaide zijn hoofd en keek achterom. Hoorde hij iemand? Het leek toch echt alsof hij iets hoorde knakken. Stond er iemand op een takje? Lukas zag niets. Hij draaide zich weer om en nam nog een koekje uit de trommel.

'Lukas, zo is het wel genoeg,' zei mama. 'Je kunt beter een appel nemen!' Mama had de picknickmand tussen haar benen staan en bewaakte hem zoals een dinosaurusmoeder haar dinosauruseieren bewaakt. Ondertussen was papa druk bezig om zijn appel - met klokhuis en al - naar binnen te werken. Zijn haar zat keurig in een scheiding. En Neeltje was al aan haar tweede bekertje yoghurt begonnen. De resten van haar eerste bekertje zaten op haar trui en die van haar tweede bekertje smeerde ze keurig op haar kin en onderarm.

Krak!

Met een schok draaide Lukas zich weer om. Hij wist het zeker; daar was iemand. Wie hield hen in de gaten? Lukas stond op en keek van links naar rechts en weer terug. Hij tuurde tussen de bomen van het bos om iets te ontdekken. Weer zag hij niemand. Raar. Toch had hij sterk het gevoel dat ze begluurd werden. Het voelde akelig.

‘Papa, zullen we gaan voetballen?’ probeerde hij aan iets anders te denken.

Papa fronste zijn wenkbrauwen. ‘Hè, Lukas, moet dat echt?’

‘Ja, papa! U hebt toch niet voor niets de bal meegenomen!’

‘Ja, nou en?’ zei papa mat. Tjonge, zo erg was het toch niet om een potje te voetballen? Lukas snapte daar helemaal niets van. Voetbal was zo’n beetje het beste wat de mensheid ooit had bedacht. Naast radiografisch bestuurbare auto’s.

‘Vijf minuutjes maar,’ smeekte Lukas.

‘Vooruit dan. Vijf minuten!’ verzuchtte papa.

‘Cool! Kom op!’ Lukas sprong overeind en schopte de bal over het veld.

‘Wacht, ik doe mee!’ riep Neeltje. Met de rug van haar hand veegde ze haar mond af en smeerde zo de yoghurt uit over haar hele gezicht, van oor tot oor.

Natuurlijk voetbalden ze langer dan vijf minuten. Neeltje deed haar uiterste best. Maar ze kon er werkelijk helemaal niets van. Vaak trapte ze volledig mis als de bal haar kant opkwam, zelfs als de bal pal voor haar voeten lag. Eén keer schoot ze met zo’n boog dat haar schoen drie meter door de lucht vloog. Ook papa was geen geboren voetballer, maar dat mocht de pret niet drukken. Voetballen met papa was het leukste wat Lukas zich kon voorstellen. Lukas was tien. Eigenlijk al tien driekwart, want in juli werd hij elf. Hij was verreweg de sportiefste van het gezin, en daarom was hij ook een beetje dunner dan Neeltje, hoewel die nog maar acht was.

‘Papa, naar mij!’ Lukas rende naar zijn vader, zodat die de bal naar hem kon passen. Maar toen – *ram!* – gaf zijn vader de bal zo’n harde schop dat hij met een grote boog over het veld vloog. De bal kwam neer tussen de naaldbomen van het kleine, dichte bos dat direct aan het veld grensde.

‘Mooi schot, Pa!’

Lukas rende naar de rand van het bos. Lieve help! Hoe moest hij hier die bal vinden? Overal lagen twijgen en dikke takken. Lukas kon er nauwelijks lopen. En daartussen staken talloze

brandnetels prikkend omhoog. Er was geen doorkomen aan. Voorzichtig deed hij toch een paar stappen naar voren. Het hout kraakte onder zijn voeten, alsof er een reus door de lattenbodern van een bed zakte.

En toen gebeurde het. Lukas hoorde een gedempt geluid en op hetzelfde ogenblik vloog de bal van tussen de bomen naar hem toe. De bal bleef vlakbij hem liggen. Lukas schrok zo vreselijk dat hij met een harde smak en luid gekraak voorover op de takken viel. Maar verderop tussen de struiken, waar de bal vandaan gekomen was, kraakte het ook. Ja, zo luid en duidelijk dat Lukas het zeker wist: daar rent iemand. Zijn hart bonkte in zijn keel. Zou hij nu vermoord worden? Zo snel als hij kon, kwam Lukas overeind en riep: 'Papa, help!'

Toen hij weer op beide benen stond, zag hij in het bos iemand rennen. Maar die kwam helemaal niet naar hem toe, die vluchtte weg! En het was geen volwassene, maar een kind! Opeens was Lukas zijn angst helemaal kwijt – nieuwsgierig rende hij zo hard als hij kon achter het onbekende kind aan.

'Lukas, wat is er?' Papa was nu ook bij de bosrand aangekomen.

'Papa, snel. Daar is iemand!' Lukas rende door. De onbekende was inmiddels al bij de andere kant van het kleine bos en rende verder over de wei. Lukas erachteraan. Het kind dat voor hem wegvluchtte, was ongeveer even oud als Lukas. Het was een jongen. Hij zag er slordig en smerig uit. En hij kon niet zo hard rennen als Lukas. Lukas had hem al bijna ingehaald. Toen begon de jongen keihard te krijsen, als een aap in een dierentuin. In paniek zwaaide hij wild met zijn armen door de lucht. Lukas schrok en ging langzamer lopen. Wat was er toch met die jongen? Zo eng zag Lukas er toch niet uit?

'Hé, wacht eens!' riep hij. 'Ik doe je niks, hoor!'

Terwijl hij verder rende, draaide de jongen zijn hoofd een beetje om en keek hij Lukas even aan. Zijn ogen waren wijd open. Even leek hij Lukas te geloven. Maar toen begon hij nog harder te krijsen. De jongen was in een kleine kuil ge-

